

som ikke fører til, at Børnet kommer til at røre ved Maskinen eller Maskindele, eller kommer Maskinen saa nær, at den kan tage fat i Børnet, kan der ikke være Noget til Ginder for efter den Maade, hvorpaa Lovforslaget er affattet. Saa er der det andet Punktum, som der har været talt en Del om. Jeg maa tilstaa, jeg har ikke vidst, at Dyr benyttedes til dette Arbejde i Rundgangen, og jeg har staaet i den Formening, at man ikke brugte Andet end Heste og, naar det kom høit, Stude, Køer og andre fredelige Dyr; men da Underændringsforslaget om Brugen af Ordet „Dyr“ er taget tilbage, forekommer det mig, at de derfra hentedede Betæneligheder forsvinde, og saaledes som Sætningen da kommer til at staa, synes det mig, at der egentlig ikke er større Betænelighed ved den end ved overhovedet at bruge Børn i Landbruget til at kjøre Heste eller ride Heste til Vands eller deslige. Dvertimod, naar Hesten er i en Hestegang, er den jo bunden og kan ingen Steder løbe, og derfor forekommer det mig, at der vel endog saa er mindre Fare forbunden med at bruge Børn dertil end f. Ex til at sidde og kjøre Vogne paa Vandveien eller til at ride et længere Stykke med Hestene til Vandstedet. Derfor vil jeg udtale, at saaledes som Sagen nu staa, altsaa naar det omtalte Underændringsforslag er taget tilbage, og naar man ikke kan naae, hvad jeg naturligvis helst vilde naae: at det fuldstændig forbydes at bruge Børn under 10 Aar til et saadant Arbejde med Maskiner, da forekommer det mig, at hvad der foreligger, er nogenlunde antageligt. Dernæst vil jeg med Hensyn til Nr. 9 bemærke, at jeg beklager, at man ikke har villet gaa til det fulde Antal af 14 Assistentter. Jeg paastjønner naturligvis, at man vil strække sig lidt videre og gaa fra 10 til 12; men jeg er bange for, at det alligevel bliver nødvendigt om en meget kort Tid gennem Finantsloven at søge Bemyndigelse til at ansætte Flere, og det fører til en Omlægning af Distrikterne, som ikke er heldig. Det tror jeg saa sikkert, at man vil komme til, at jeg ræsonnerer saaledes, at man kunde egentlig ligesaa gjerne strax have taget de 14. Men, som sagt, kan det ikke naas, paastjønner jeg allerede, at man har forhøiet Antallet fra 10 til 12. Dernæst vil jeg meget indstændig bede det høie Thing om ikke at stemme for Underændringsforslaget under Nr. 12. Det forekommer mig, at det vilde være urigtigt at ned sætte disse Dagpenge under, hvad der nu gives, og under, hvad der har været erlagt i Henshold til Bestemmelserne paa Finantsloven i de sidste 12—13 Aar. Hvad Be-

kostningerne i det Hele angaar, tror jeg ligesom den ærede Ordfører, at den Omstændighed, at der er bleven indført en Bestemmelse, som medfører, at en kortere Fraværelse fra Hjemmet end 8 Timer slet ikke giver Ret til Dagpenge, vil rigelig opveie den Udgift, som der kunde være Tale om, ved at vedtage denne Regel i Stedet for den, der blev vedtaget ved 2den Behandling. Jeg tror, at den Regel, der blev stillet op ved 2den Behandling, endog saa vil blive dyrere i Almindelighed. Det maa jo erindres, at de høiere Diæter kun gjælde for et Døgn Fraværelse, altsaa for Fraværelser, der medføre, at Vedkommende maa overnatte paa et fremmed Sted, hvilket jo vil medføre betydelige Udgifter. Forsaavidt man siger, at Dagpengene ikke ere bestemte til at give en Døgningsforhøielse, men kun et Bederlag for de høite Udgifter, skal jeg dertil bemærke, at det er jo ganske rigtigt. Men i mangfoldige Tilfælde bliver der jo heller ikke givet Mere. Thi man kan ikke udenvidere sige, at naar en Mand er fraværende fra sit Hjem, spiser han Jøgenting hjemme og har altsaa kun at bekoste sit Ophold paa det fremmede Sted. Naar nemlig, som det i disse Tilfælde meget ofte vil finde Sted, den Baa gjældende er gift og har Familie, spise de jo ligegodt i Hjemmet, fordi han er fraværende, og saa opnaas der i Virkeligheden ikke nogen Besparelse, der er værd at tale om, derved, at han ikke er med til at spise hjemme den Dag, men skal staffe sig sin Kost andetsteds. Det forekommer mig derfor, at det vilde være i høi Grad ubilligt at ned sætte disse Udgifter, saaledes som det er foreslaaet i Underændringsforslag Nr. 12, og jeg vil derfor meget bede det ærede Thing om ikke at vedtage dette.

Jeg skal endelig gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Underændringsforslaget Nr. 16 til § 19. Det maa jo i den Henseende erindres, at mit Forslag oprindelig gik ud paa, at Arbeidsgiveren skulde svare for sine Undergivne, for Formanden og de Andre, saaledes at naar der ved disses Forsømmelser foraarjagedes Skade paa Arbejdernes Liv og Lemmer, skulde Arbeidsgiveren heste derfor. Det er en Regel, som gaar noget videre end Danske Lov 3—19—2 og noget videre, end man kan komme til ved de almindelige Retsprinciper uden at have nogen særlig Lovhjemmel derfor; men det er en Regel, som man andre Steder har indført som en Slags Overgang, indtil man kunde faae en Arbeidervorsikringslov i Stand. Det var saaledes Tilfældet i Tydskland. Der satte man en saadan Regel ind i Lovgivningen og havde den i de Aar, der gik,